

**R. P. Francisci Svarez, Granatensis, E Societate Iesv
Doctoris Theologi, Et In Conimbricensi Academia Olim
Primarij Theologiae Professoris emeriti, Opvs De Triplici
Virtute Theologica, Fide, Spe, Et ...**

Suárez, Francisco

Mogvntiae, 1622

Sect. 2. Quæ sint poenæ schismaticorum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-93448](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-93448)

cludit etiam malitiam schismatis, manifestum est esse maius, sicut totum est maius sua parte: omnia vero intelliguntur ex genere: nam ex circumstantiis sepe schisma potest superare heresim, quia potest afferre maiora damna: quapropter hæc peccata sepe æquiparantur à Patribus, & multa habentur in decretis 24. quæst. 2. Vide potest Turrecremata lib. 4. cap. 5. & 6. Castro de iusta punit. lib. 1. cap. 2. Ioan. Louinianus in nupero Opusculo de schismate cap. 3.

Grassante
schismate
quid agendum

11. Quid vero faciendum sit tempore schismatis agitare Turrecr. in cap. 14. Et nonnihil Gaetan. hic, & in summa verbo *schisma*. Sed breuiter dico, si sit aliquis certus Papa, de quo prudenter dubitari non possit, illi est ad hærendum, & qui alij faciunt, sunt schismatici. Si vero Papa sit dubius, ita ut non possit prudenter cognosci, nulli est ad hærendum, quia re vera nullus eorum habet ius verum in Ecclesia acquisitum. Quapropter si contrarium fiat, schisma fouetur, & hæc etiam ex parte peccari potest hoc peccato. Addendum vero est, plebem satisfacere sequendo suos Pastores, & Doctores Catholicos, quando aliter non potest eis constare veritas.

SECTIO II.

Quæ sint pœna schismaticorum.

1. Conclusio
De his panis
Farinac tra-
ctat, de hæ-
re. q. 124. an.
87.

Dico primo. Schismaticos esse ipso facto excommunicatos, sicut in Bulla Cœnæ: quævis de iure cõmunis non adeo clara. Nam in Cap. *De legibus*, 23. quæst. 9. solum dicitur esse excommunicandos, sed in Cap. *Licet*, extra de electione, excommunicantur ipso iure schismatici, spec. aliter in electione Pontificis. Et in cap. primo extra de schismaticis, fertur etiam excommunicatio ipso iure: sed videtur loqui de schismaticis hæreticis, tamen in Cap. *Nulli*, distinct. decimanona, videtur fieri generaliter excommunicatio contra omnes. In Cap. etiam *In nomine Domini*, 23. distinct. Additur de positionis pœna scil. imponenda, non enim incurritur ipso iure.

2. Conclusio.

Dico secundo: puniri possunt schismatici omnibus fere pœnis hæreticorum, atque adeo reges priuari regnis, &c. Tamen de facto nullam pœnam incurrunr ante condemnationem: neque Principes schismatici, si hæretici nõ sunt priuantur sua iurisdictione, donec condēnentur, quia nulla est talis pœna lata contra ipsos: nam omnia iura continentia hæc pœnas loquuntur de hæreticis, & hæc est cõmunis sententia, est Panorm. & alij in Cap. *Cum non ab homine*, de iudicijs senserint contrarium.

3. Dico tertio. Schismatici ita sunt priuari spirituali potestate sicut hæretici: unde potestate ordinis non priuantur, & stando in iure diuino, neque potestate iurisdictionis, aut beneficijs Ecclesiasticis, vt à fortiori patet de pœnis hæreticorum: tamen ipso iure, de iure positio, priuantur dignitatibus, beneficijs, atque adeo bonis Ecclesiasticis in dicto Cap. *Nulli*, distinct. 19. & hoc modo dicit Glossa Cap. 1. de schismat. *Ecclesiam, quæ habet Episcopum hæreticum, aut schismaticum vacare intelligitur*, quod dictum Turrecremata libro secundo, cap. 102. extendit ad summum Pontificem, sed quicquid sit de Papa hæretico, de quo alias dixi: tamen de pure schismatico, id omnino est falsum: quia extra casum heresis nullus vnquam dixit ipso iure diuino Papam priuari sua dignitate, imo, & in casu heresis illud falsum est: iure autem humano priuari non potest extra eum casum, vt ipsemet latet docet libro secundo, cap. 93. & in materia de fide ostenditur: quare certum sit, Papam, nullam ex dictis pœnis incurere, quia neque ipse se potest excommunicare, neque Ecclesia potest illum punire, quamvis iure defensionis possit illius conatibus resistere, vt latet Turrecr. cap. 102. &

Vide in tract.
de fide disp.
10 sect. 6

Ca. et. de autoritate Papæ, & Cano cap. 12. & Castro lib. 2. de punctione hæreticor. cap. 2.

DISPUTATIO XIII.

De Bello.

BELLUM A exteriori, quæ exteriori parti repugnat, tunc proprie bellum dicitur quando est inter duos Principes, vel duas Respublicas: quando vero est inter Principem, & suam Rempublicam, vel inter ciues, & Rempublicam, dicitur seditio: quando inter priuatas personas, vocatur rixa, vel duellum: inter quæ materialis magis, quàm formalis differentia esse videtur, atq. de his omnibus dicemus, de quibus D. Tho. 2. 2. q. 40. 41. & 42. & alij infra referendi.

SECTIO I.

Verum bellum sit intrinsece malum.

Prima heresis affirmat esse intrinsece malum, & contra charitatem, bellare. Ita tribuit Machiæ August. 22. c. 74. quos secutus est Vicioph. teste Valdense de Sacramentalib. tit. vi. cap. penult. Secundus error, Bellum peculiariter esse prohibitum Christianis, & præcipue contra Christianos, ita refert Echius in Enchyridio cap. 22. & idem alij hæretici nostri temporis contendunt, distinguendo tamen duplex bellum, defensiuum, & aggressiuum, quæ membra nũ. exponemus: sequentes conclusiones rem explicabunt.

1. Prima sit. Bellum simpliciter nec est intrinsece malum, nec Christi anis prohibitum. Est de fide, atq. expressa in Scriptura, in veteri namq. testamento laudantur bella facta à sanctissimis viris, Genes. 14. *Benedictus Abraham, & benedictus Deus, quo, protegente, hostes in manibus suis sunt.* Idem legitur de Moyse, Iosue, Samone, Gedeone, Dauide, Machabæis, & alijs quibus sæpe iusserat Deus inferre bellum hostibus Hebræorum, & Paulus ad Hebræos vndeimo, dicit Sanctos in fide vicisse regna: idem contra tur alij testimonia. Patrum apud Gratianum 23. quæst. 1. & 2. item Ambrosius in libro de Officiis per varia capita Obijciens vero primo, Dominum dixisse Dauidi, *Non edificabis mihi templum, quia vir sanguinum es.* Secundo, quia Christus Petro dixit Ioan. 18. *Mitte gladium in vaginam, &c. Ita 2. Confitebamur gladios in vomerem, & non exercebuntur ultra ad prælium, & cap. vndeimo. Non nocuerunt, & non occiderunt in mente sancto loquitur autem Propheta de tempore aduentus Messie, quo maxime, quid licitum sit aut non sit, exploratum esset futurum. Tertio, in Concilio Nicæno cap. 11. imponitur pœna Christianis, qui Leo Papa post acceptam fidem militæ se se scribit, & Leo Papa epist. 92. ait prohibitum esse bellum Christianis post solennem pœnitentiam. Quarto, bellum moraliter affert secum infinita peccata: illud autem opus per se confertur malum, & prohibitum, quod moraliter semper habet coniunctas indebitas circumstantias, & damna proximorum. Ad hæc, bellum est contra pacem, & dilectionem inimicorum, & iniuriarum remissionem.*

3. Respondetur. Ad primum, id dici propter iniustum homicidium Vriæ. Item propter maiorem templi reuerentiam. Ad 2. dices: Christum Dominum loqui de illo, qui autoritate priuata vult gladiari, & præcipue contra Principis voluntatem. Verba autem Isaia, præcipue in cap. 11. refert solent ad statum gloriz. Secundo dicitur, fuisse significatam pacem futuram in aduentu Messie, vt exponit ibi Hieron. & Euseb. lib. 1. de Demonstr. cap. 1. & alij Patres. Vel certe significatur ab Isaia spirituale bellum Apostolorum, & Prædicatorum Euangelij: qui non materiali gladio, sed spiritali mundum vice-

Bellum dicitur
iure dictum
multiplex.

1. Error, de
quo dicitur
Bellum de
laicis lib. 1.
c. 4. & 6.
Molius de
iust. disp. 99.
2. Error.
Contra hæ-
reticos citant
alii ad eundem
colle. 13. 1.
part.
1. Conclusio
negandæ
fide.

Obijciunt
ex Paul. ad
Hebræos 1.
ex Rom. 13.
ita 2. 2. 1.

Continuat

Ad 1. b. b. b.

Ad 2.

Continuat